

**Prædiken af sognepræst Kirsten Juul, Klovborg**  
**søndag d. 25. juni 2023 - 3. søndag efter Trinitatis. 10.30 i Tyrsting kirke.**

Om Gud siger profeten Esajas i Det gamle Testamente: Jeg bor i det Høje og hos den, hvis ånd er nedbøjet, for at opleve den nedbøjede ånd og opleve det knuste hjerte. Dybe, stærke ord er det, der rækkes os på denne søndag. Her tales om en barmhjertighed, der taler direkte ind i vores menneskeliv.

Esajas vidner om, at de gamle jøder kendte en barmhjertighed af en anden verden, fordi de havde fået Guds navn åbenbaret. Gud ikke bare ser det menneske, hvis ånd er nedbøjet og som lider. Han bor hos det menneske.

I dag på denne søndag skal vi lade disse ord om Guds barmhjertighed nå os, for at få en sjæleføde, der virkelig mætter. Rundt om os lider mennesker i det stille, kristne menigheder omkring os lider, og så mange har svært ved at finde hvilken retning, de skal bevæge sig i. Vi har så travlt med at klare tilværelsen, - alt for ofte nægter vi os selv den vigtigste næring, sjælens næring, som kommer af at sætte sig ned og lade Guds ord mætte os med sine strømme. Måske fordi vi ikke kan andet end forestille os, at vi skal fremad, at vi skal vækste, som det siges med et nyopfundet begreb. Der må til at ske noget! Vi har svært ved at være tilfredse.

I mange år har man sat forandringer øverst på dagsordenen uden at gøre sig nogle særlige overvejelser om det, man havde i forvejen måske i virkeligheden var godt og rummede nogle særlige værdier? Her kan man godt nævne vores folkekirke, men det er ikke kun kirken, men hele samfundet, som har brugt "at ville forandre", bare for forandringens skyld. Ingen har spurgt til, om vi kan holde til disse evindelige forandringer som mennesker? Kan vi bære at blive ved med at skifte ud: man skifter samvær med mennesker ud med skærme: mobiler, I-pads, computere, man skifter det danske sprog ud med mange engelske ord, man skifter sin trofasthed mod slægten og det nære ud med ensomhed og korte forbigående forbindelser, man skifter traditioner ud enten med nye traditioner eller også holder man helt op med at have nogen traditioner, mange lægger de kristne traditioner bag sig, men uden at kunne finde nye traditioner, der rummer samme styrke. Og vi mærker disse store ændringer og tab meget tydeligt i livet med hinanden.

Her og der sker der en opvågning: vi skal holde fast i den kristne tro og i kirken. Men fordi tidens ånder er alle vegne, så rammes også de kristne menigheder af åndernes blændværk: det er som en hektisk hvirvelvind rammer og griber i flæng: vi kan gribes af frygt og reagere manisk: der skal skabes nyt, der skal ske noget, vi må gøre noget. Vi vil se resultater, også i kirken, vi kan ikke bare sidde på hænderne. Men lige så rigtigt det er, at vi skal holde fast i den kristne tro og kirken, lige så rigtigt er det, at vi igen og igen må sande, det er en bevægelse, der har fat i os ovenfra: det er Gud, der holder os fast. Den kristne tro, der bærer os, og ikke omvendt. Det er den dybe indsigt, der må bære menighederne, når de sætter i gang med nye tiltag.

Er det ikke os selv, der skal tage tusindvis af nye initiativer, kan en og anden nok godt indvende? Skal vi ikke bare sprede det gode budskab i flæng og ødselt som en sædemand, der ubekymret kaster sine korn ud over marken? Jo, helt rigtigt, vi skal sprede i ødselt og i rigt mål, men uden at bekymre os om resultater, uden at bekymre os, om vi nu også er gode nok eller om de andre nu er gode nok, om menigheden eller præsten nu er god nok. For ellers kan de tusindvis af initiativer måske ende med at tage kræfterne fra os, og det har aldrig været Guds mening, at vi skulle ende modløse eller kraftesløse.

Evangeliets budskab taler til oplivelse af den nedbøjede ånd og til oplivelse af det knuste hjerte, også gennem den trøst at høre, at Guds rige er ikke af denne verden, det er uanseeligt. Det er ikke en strålende succes-historie med mega-menigheder, der altid har medgang i livet. Det var toldere og syndere, der flokkedes om Jesus, skriver Lukas, alle dem der ikke rigtigt kunne finde vej, alle dem, der havde mistet kompasretningen, og var faret vild i verdens virvar som vildfarne får. Dem, der ikke var forandringsparate. Dem, der ikke kunne hive sig selv op ved hårene. Guds rige bestod ikke af de velansete borgere som farisæere og ypperstepræster, for Gud bor hos den, der er knust, hvis ånd er nedbøjet, åbenbarer Esajas i sin forkyndelse.

Guds rige er ikke af denne verden.

Når menigheden har denne indsigt, så giver det grund til ydmyghed. Jo, vel skal vi bære traditionerne videre, vel skal vi fortælle børn og børnebørn fortællingerne om Jesus og alle de andre gode fortællinger fra bibelen, vi skal tage dem med i kirke, og i det hele taget vise dem, at man kan leve et liv i vores moderne verden i tillid til Gud. Men hele tiden skal vi huske, at det er Gud, der giver os alt. Det er ham, der bruger os, - og den tro, han skaber i sit menneske, sker bag om ryggen på alle gode gerninger og velmente kirkelige aktiviteter. Derfor skal vi ikke lade os styre af angst for hverken fortiden eller fremtiden eller være nådesløst resultatorienterede. Vores angst og bekymring skal vi sætte ind under Esajas ord, der minder os om hvem Gud er: Jeg vil helbrede dem og skaffe hvile, jeg vil give dem trøst til gengæld. Jeg vil skænke fred og helbredelse. At Gud netop er, som Esajas fortæller, det oplevede Lukas, da han levede sammen med Jesus gennem flere år. Hør selv, hvad Lukas skriver om Jesus i evangelieteksten til i dag: "Alle toldere og syndere holdt sig nær til Jesus for at høre ham". Lige netop disse ord, at dem, der havde allermest brug for Jesus, de havde ham lige i deres nærhed. Heller ikke vi i dag er ladet alene i et ensomt univers, - Gud ser os, ja, han ligefrem bor hos det menneske, der er knust, nedbøjet og udstødt af alle de andre, det gælder gamle, unge, børn, menighedsråd, præster, rige, fattige, ensomme.

Vi har brug for Guds barmhjertighed, som er af en anden art end den, vi selv kan stille op med.

Mange velmenende mennesker og ildsjæle vil gerne bruge deres gode kræfter på kirkens arbejde eller andet velgørenhedsarbejde, og de kan stå med velvillige hjerter og ledige hænder og måtte se og erkende, at det går som Paulus siger, det: at ofte ender det ikke ud, som vi havde planlagt det. Vores gode planer og hensigter spiller os gang på gang et puds, samarbejde går i stykker, initiativer mangler opbakning. Og modløsheden truer. Hvordan kan det gå til, at der findes en sådan skævhed? At vores gode gerninger måske falder ved siden af eller slet ikke bliver taget imod?

”Alle toldere og syndere holdt sig nær til Jesus” står der i evangeliet til i dag. Alle disse mennesker holder sig nær til Jesus for hos ham var der godt at være. Når Jesus helt uden forbehold tager imod syndere og landsforrædere, så er det ikke udtryk for et politisk hjælpeprogram eller lidt politisk korrekt tolerance over for minoritetsgrupper. Det er i stedet en antagelse af folk, som virkelig har misbrugt nogle muligheder eller som måske tilmed har voldt andre ondt. Når Jesus tager imod dem, er det for at give dem et nyt liv ved at bringe den fuldstændige tilgivelse.

Misbrugte muligheder har vi alle. Bag os ligger misbrugte dage. Fald og svigten. Hvordan gjorde vi det over for vores venner? Fik vi givet vores børn nok af vores tid? Og hvad med vores forældre? Svigtede jeg i et samarbejde? Fik jeg ikke øje på min næstes lidelse? Fik jeg sagt tak til Gud for dagen i dag? Var jeg halvhjertet eller glemte jeg helt Gud, for bekymringer over det, der skal komme?

Jesus omgiver sig med dem, som har brug for tilgivelsen. En tilgivelse, som ikke er det samme som en slags forglemmelse. Den, der er skyldig, bliver ikke befriet ved, at nogen ignorerer skylden eller lader som om den aldrig har været dér, - men ved at den tilgives. Dér begynder vores liv: ved Guds tilgivelse. Her begynder kirkens liv. Ved Guds tilgivelse, her begynder både præst og menighed og menighedsråd hver især sit liv.

Gud har sendt os sit evangelium om syndernes forladelse, om tilgivelsen. Tilgivelsen er åbningen af Guds rige for os: Gud giver os muligheden for at se os i hans belysning: Hvad er vi da? Et menneskebarn, Han har skabt. Et menneske, der er kommet bort fra Gud og fra sig selv, ligesom det ene får, der er forsvundet ude i ødemarken, ligesom den ene drakme, der bliver fundet af kvinden igen. Gud elsker sit menneske så højt, at han ophæver enhver afstand. Tilgivelsen hører sammen med forsoningen. Og her i Jesu lignelser hører vi, at forsoning hører sammen med genforening. Fåret har først tilhørt Hyrdens flok, men er så kommet bort, på samme måde med drakmen: den var oprindeligt en del af kvindens formue på 10 drakmer.

Nu genforenes fåret med sin flok ved at hyrden søger og finder sit tabte får. Den tabte drakme tilhørte kvinden, der havde ni andre drakmer.

Lignelserne er om Gudsriget, om at det tabte bliver fundet. Et menneske, der synder og fortabes i sin tilværelse, - men som Gud skænker syndernes forladelse, -

hvor de misbrugte dage tages tilbage i tilgivelsens under. Et menneske, der har lod og del, vilkår og skyld i syndefaldet, - men som nu føres tilbage som til skabelsens første morgenstund. For Gudsriget er, at Gud går ud og søger efter det tabte. Gud opsøger og udøver barmhjertighed og tilgivelse for at føre os til sig. Fra skabelsens morgen er vi skabt til at være sammen med Gud.

Når Jesus omgiver sig med syndere, som vi hører om i begyndelsen af evangeliet til i dag, så er det ikke for at fortælle, at Gud ser gennem fingre med deres liv. Det er for at give tilgivelsen. Gud søger mennesker, og denne søgen er grænseløs.

Vi har Guds opmærksomhed som et får, der er blevet væk, som et barn, der er kommet galt af sted. Sådan er det med alle Guds børn, hver og en er de kommet galt af sted. Men Gud er mere nær, søgende og opsøgende i sine børns vildfarelse, end han ellers ville være det. Det er som om sorgen over det tabte har bundet Gud endnu mere til sin skabning end glæden over den. Derfor bliver der også mere glæde i himmelen over én synder, der omvender sig end over ni og halvfems retfærdige, som ikke har behov for omvendelse. For Gud ser aldrig gennem fingre med vore liv. Men han sendte sin søn til verden for at være os nær. Gud søger mennesker, som mennesket Jesus gik han ud dér, hvor det fortabte menneske opholdt sig: ved toldboden, uden for landsbyernes fællesskaber, blandt de ringeagtede samaritanere. Ud til grænserne for det, som blev regnet for civilisationen, ja, langt ud over grænserne gik han. Jesus kom med Gudsriget og opsøgte de fortabte og gav dem tilgivelsen. Jesus Kristus, som synderne og tolderne flokkedes om, gav mennesker tilbage til deres liv, så de atter kunne leve sammen med Gud og deres medmennesker.

På spørgsmålet om, hvad Gud vil gøre for at finde os, der er svaret: alt.

Gudsriget er, at vi opdager, at vi allerede er fundet af ham, han lyser sin forsoning og tilgivelse over os og skænker liv og kræfter.

Amen.